

Senegal: Basisinfo

Notatet gir kortfattet informasjon om forhold norske utlendingsmyndigheter kan ha behov for i sin saksbehandling. I tillegg følger det med lenker til relevant og utfyllende informasjon.

Kildene til informasjonen i basisnotatet er i hovedsak kvalitetssikrede informasjonskilder som Store norske leksikon, svenske Landguiden og anerkjente organisasjoner, samt Landinfos egen erfaring fra flere tiårs arbeid med Senegal. Tall som presenteres kan variere noe fra kilde til kilde, og må derfor anses som indikative.

Kilde: [Wikimedia](#)

Geografi og klima

Senegal (offisielt République du Sénégal) grenser til Atlanterhavet i vest, Mauritania i nord, Mali i øst, Guinea i sørøst og Guinea-Bissau i sørvest. Landet omslutter nesten fullstendig staten Gambia, som danner en enklave innenfor

Senegals grenser. Med et areal på 196 710 kvadratkilometer, er landet nesten halvparten så stort som Norge. Kystlinjen langs Atlanterhavet er 531 kilometer. Kapp Verdehalvøya er Afrikas vestligste punkt.

Mesteparten av Senegal består av småkuperte lavlandsområder med en rekke elver. Terrenget er overveiende flatt, med unntak av noen høyere områder i sørøst, der platåer danner foten av Fouta Djallon-fjellene. Det høyeste punktet er ca. 600 meter over havet.

Fire store elver renner gjennom landet: Senegal, Saloum, Gambia og Casamance, som renner fra øst mot vest og langt på vei er seilbare, og derfor viktige transportårer.

Senegals klima varierer fra nord til sør. Nord har et tørt, sahelisk klima med lite nedbør og store temperaturvariasjoner mellom dag og natt. Sør har et tropisk klima med to atskilte årstider, en tørketid fra november til mai, og en regntid fra juni til oktober. Gjennomsnittlig, årlig nedbør er betydelig høyere i sør (1500 mm) enn i nord (400 mm). Vegetasjonen følger klimasonene, med steppe og tørr savanne i nord og frodigere savanne og tett skog i sør.

Store norske leksikon: [Senegal](#)

Wikipedia - [Geography of Senegal](#)

Befolkning

Senegal hadde en befolkning på 18 126 390 innbyggere i folketellingen i 2023. I perioden 2013–2023 har befolkningsveksten ligget på 2,9 %. Veksten skyldes nedgang i dødelighet kombinert med forholdsvis høye fødselsrater. Forventet levealder er 68,9 år. I gjennomsnitt får hver kvinne 4,2 barn, en nedgang fra 6,4 i 1986. Senegal har en ung befolkning, 40 % av befolkningen er under 15 år.

Befolkningstettheten er 92 innbyggere per kvadratkilometer. Befolkningstettheten varierer imidlertid sterkt i ulike deler av landet. Mens den sørlige delen av landet er tett befolket, kjennetegnes nordområdene av et mer spredt befolkningsmønster. Dakar, landets hovedstad og største by, har den høyeste befolkningstettheten (7277 innbyggere per kvadratkilometer). Dakar-regionen, som kun utgjør 0,28 % av landets territorium, huser 22 % av landets befolkning, hvilket gjør området svært tett befolket. De urbane områdene Dakar, Thiès og Diourbel omfatter nesten halvparten (47 %) av landets sammenlagte befolkning. Dette står i sterk kontrast til for eksempel regionen Tambacounda (sørøstre Senegal), der befolkningstettheten kun er ti innbyggere per kvadratkilometer.

Agence Nationale de la Statistique et de la Démographie: [Données de population](#)

Folkegrupper

Den største folkegruppen i Senegal er wolof (40 %), deretter følger pulaar (27 %), seereer (15 %), mandinka (4 %), joola (4 %) og soninke (2 %).

Wolof lever hovedsakelig i landets vestre og sentrale deler, mens seereerfolket først og fremst lever sørøst for Dakar. De ulike undergruppene av pulaar er i majoritet langs Senegalelven i nord, mens joola og mandinka dominerer i sør.

Det finnes et distinkt språklig og kulturelt skille mellom Nord-Senegal (nord for Gambia) og Sør-Senegal (sør for Gambia). Folkegrupper i Casamance (joola, bainuk) deler flere kulturelle trekk med sine naboer i sør (Guinea-Bissau og Guinea) enn med de saheliske folkegruppene i Nord-Senegal. I tillegg er katolisismen mer utbredt i sør enn i nord, hvor befolkningen nesten uten unntak er muslimer. Men samtidig er det stor intern mobilitet mellom regionene i Senegal, så ingen regioner er kulturelt, språklig eller etnisk ensartede.

Kastesystemet

Kastesystemet er et tradisjonelt sosialt system som kjennetegner de fleste etniske gruppene i Senegal nord for Gambia, herunder wolof, pulaar og soninke. Systemet bygger på arv og yrkesbakgrunn, og skiller folk inn i ulike sosiale kategorier ut fra fødsel og familietilhørighet.

Blant wolofene er samfunnet delt mellom de frie (*geer*) og de som tilhører kastegrupper (*neeno*). Geer regnes som adel eller frie borgere og har tradisjonelt vært bønder, fiskere, krigere eller dyreavlere. Neeno utgjør kastegrupper som tradisjonelt har hatt spesifikke yrker, for eksempel smeder, skomakere, treskjærere, vevere og grioter (musikere og skaldere). Neeno utgjør omtrent 10–20 % av wolof-samfunnet. Under neeno finnes også grupper som tradisjonelt har vært betraktet som slaver (*jaam*), men det diskuteres om disse skal anses som en del av kastesystemet.

Kastene er arvelige og endogame, det vil si at man gifter seg innenfor sin egen kaste. Yrker, kunnskap og tradisjoner overføres fra foreldre til barn, og det har vært vanskelig å bryte ut av sin kaste. Selv om modernisering og urbanisering har svekket systemet, spesielt i byer, lever fordommer og diskriminering videre, særlig i rurale områder. For eksempel kan barn fra kastegrupper bli utestengt fra visse sosiale aktiviteter, og det er sjeldent med ekteskap på tvers av kastegrupper. Diskriminering basert på kaste er fortsatt utbredt i sosiale, økonomiske og politiske sammenhenger, selv om det ikke finnes formelle lover som støtter slik diskriminering.

Abdou Sylla (1988): [Kastesystemet i Senegal](#)

Språk

Det finnes rundt 25 språk i Senegal. Det største språket er wolof, som er førstespråk for rundt 40 % av befolkningen, og som brukes som kommunikasjonspråk for mer enn 90 % av befolkningen i Senegal. Deretter følger pulaar (27,5 %), seerer (16 %), mandinka (4,9 %), joola (4,2 %) og soninke (2,4 %).

Flere av språkene brukes også i Senegals naboland og i andre land i Vest-Afrika. Wolof snakkes for eksempel også i Gambia og Mauritania, mens pulaar (i ulike varianter) brukes i flere land i Sahelbeltet, fra Senegal til Tsjad. I nord snakker en del den arabiske dialekten hassanya, som er det største språket i Mauritania. I sør (Casamance) snakker en del portugisisk kreol.

Fransk er eneste offisielle språk. Frem til 2001 var senegalesisk språkpolitikk først og fremst rettet mot fransk og tilhørigheten til *La Francophonie*, det vil si det språklige, kulturelle, politiske og økonomiske fellesskapet som eksisterer mellom fransktalende områder. Senegals første president, Léopold Sédar Senghor, som selv var fransktalende poet og innvalgt i Det franske akademi, promoterte bruk av fransk i alt offisielt og institusjonelt liv, og vant den språkpolitiske kampen mot intellektuelle som filmskaperen Sembène Ousmane og filosofen Cheick Anta Diop, som kjempet for bruk av afrikanske språk, særlig wolof. Men selv om fransk er offisielt språk, og det dominerende undervisningsspråket i skolen, brukes fransk kun i begrenset grad i privat kommunikasjon i Senegal. Wolof har langt på vei tatt over som kommunikasjonspråk, både i dagligliv, medier, populærkultur og i offisielle sammenhenger. Lingvisten Fiona McLaughlin viser for eksempel til at debatter i det senegalesiske parlamentet ofte starter på fransk og slutter på wolof.

I 1971 fikk seks språk – joola, malinke, pulaar, seereer, soninke og wolof – status som nasjonalspråk. I 2001 fikk en rekke andre språk, herunder mindre språk som balante, mancagne og manjak (brukt hovedsakelig i Casamance), nasjonalspråkstatus. Til tross for en viss symbolverdi, har nasjonalspråkstatus en begrenset praktisk verdi i Senegal. Noen nasjonalspråk har blitt kodifisert, og det er igangsatt en del pilotprosjekter for bruk av afrikanske språk i skolen, men i det store og det hele brukes fransk og wolof i offentlig sammenheng.

Lingvister beskriver en «wolofisering» av det senegalesiske samfunnet, både språklig og kulturelt. Wolof, som er førstespråk for rundt 40 % av befolkningen, brukes, som tidligere nevnt, som kommunikasjonspråk av så godt som alle senegalesere. Wolof er i dag så utbredt, både i privat og offentlig kommunikasjon, at det i realiteten er Senegals nasjonalspråk.

Fiona McLaughlin: [Senegal: The emergence of a national lingua franca](#)

Administrativ inndeling

Senegal følger fransk administrativ struktur. Landet er delt inn i 14 regioner (*régions*), som er det øverste nivået av lokal forvaltning. Regionene har store, selvstendige oppgaver innen samfunnsutvikling og planlegging. Hver region har en regionhovedstad med samme navn som regionen, og ledes av et politisk valgt regionalt råd:

Region	Befolkningsstørrelse (2023)
Dakar	3 896 564
Diourbel	1 497 455
Fatick	908 858
Kaffrine	821 287
Kaolack	1 338 671
Kédougou	245 288
Kolda	916 513
Louga	1 127 119
Matam	833 657
Saint-Louis	1 204 863
Sédihou	590 784
Tambacounda	988 193
Thiès	2 467 523
Ziguinchor	612 343

Hver region er inndelt i departementer. Senegal har rundt 45 departementer (*départements*) (antallet varierer etter kilde), som primært har administrative oppgaver. Departementene består av til sammen omtrent 130 arrondissementer (antallet varierer etter kilde), som også kun har administrative funksjoner. Disse igjen er inndelt i kommuner (*communes*) og landlige samfunn (*communautés rurales*).

Wikipedia: [Regions of Senegal](#)

Kolonitid og uavhengighet

I perioden 1840–1865 etablerte Frankrike kontroll over det som senere ble Senegal, både gjennom militær makt og politiske allianser. Rivaliseringen mellom Frankrike og Storbritannia førte til at Storbritannia overtok kontrollen over Gambia, mens Frankrike fra midten av 1800-tallet gradvis sikret seg Senegal gjennom militære og politiske virkemidler.

Fransk kolonistyre møtte betydelig motstand, særlig fra lokale muslimske ledere og riker som Fouta Toro. Motstanden ble slått ned etter hvert, men i sør, i Casamance, varte den til etter første verdenskrig. Fransk kontroll over Senegal var viktig for videre fransk ekspansjon inn i Sahel-området.

Fra midten av 1800-tallet fikk fylkene St. Louis og Gorée særstatus som franske kommuner, med rettigheter for innbyggerne, før hele Senegal ble innlemmet i Fransk Vest-Afrika i 1904 med Dakar som hovedstad. Under verdenskrigene kjempet senegalesiske soldater i den franske hæren, og etter andre verdenskrig økte kravet om større selvstyre og rettigheter. Alle innbyggere fikk statsborgerskap og stemmerett til det franske parlamentet i 1946.

I 1946 fikk Senegal oversjøisk status innenfor den franske union, og oppnådde indre selvstyre i 1958. Landet gikk inn i en føderasjon med nabolandet Mali i 1959, men brøt ut og dannet en selvstendig stat i august 1960. Léopold Sédar Senghor ble det selvstendige Senegals første president.

Moderne politisk historie

Poeten og politikeren Léopold Sédar Senghor ble en sentral skikkelse i den panafrikanske bevegelsen, og senere Senegals første president etter selvstendigheten i 1960. Landet gjennomgikk en periode med ettpartistyre, men utviklet seg etter hvert mot et flerpartisystem og har siden vært et av Afrikas mest stabile demokratier.

Senghor-perioden varte frem til 1980, da han ble etterfulgt av tidligere statsminister Abdou Diouf, som videreførte demokratiseringsprosessen som ble igangsatt i siste del av Senghors periode. I 2007 ble Abdoulaye Wade valgt til president og satt i to perioder, før han tapte mot Macky Sall i 2012. Opposisjonskandidaten Bassirou Diomaye Faye vant presidentvalget i 2024, etter en turbulent valgkamp preget av demonstrasjoner og arrestasjoner.

Til tross for en periode med ettpartistyre og tidvise brudd på sivile og politiske rettigheter, holdes Senegal frem som et forbilde for demokrati og stabilitet i Vest-Afrika. Landet innførte flerpartisystem på 1980-tallet, før andre sammelignbare afrikanske land, og har gjennomført frie og rettferdige valg, med flere maktskifter mellom regjeringsparti og opposisjon. Statsoverhodene har gått frivillig av når de har tapt valg. Landet er ett av få land i regionen som aldri har hatt statskupp eller militærstyre, og omtales derfor ofte som «det senegalesiske unntaket» («l'exception sénégalaise») i en vestafrikansk sammenheng.

Men til tross for den relative stabile politiske situasjonen, preges Senegal tidvis av politisk uro, særlig i forbindelse med valg. Store demonstrasjoner preget valgkampene i 2012, 2019 og 2024, og ble møtt med uproporsjonal voldsbruk fra sikkerhetsstyrkene. I 2024 ble mange opposisjonspolitikere anholdt, blant annet nåværende statsminister, Ousmane Sonko. Situasjonen har normalisert seg etter valget i mars 2024.

Landinfo (2025): [Politisk situasjon i forbindelse med presidentvalget i 2024](#)

Statsform og politisk system

Senegal er, i henhold til grunnloven fra 1963 (revidert i 2001), en presidentstyrt republikk. Presidenten, som er statsoverhode, velges i direkte valg for en femårsperiode og kan gjenvelges én gang. Presidenten har ansvaret for den utøvende makten og fungerer også som øverstkommanderende for de militære styrkene. Statsministeren og resten av regjeringen utnevnes av presidenten.

Lovgivningsmakten ligger hos nasjonalforsamlingen, som består av 165 representanter valgt av folket for fem år av gangen. 15 seter er reservert senegalesere som er bosatt i utlandet. Både presidenten og nasjonalforsamlingen kan fremme lovforslag, men alle lover må godkjennes av presidenten.

Politiske partier

Det finnes over 300 politiske partier i Senegal, og det politiske landskapet er derfor svært fragmentert. De viktigste politiske partiene og koalisjonene, basert på resultatet av parlamentsvalget i november 2024, er følgende:

- PASTEF (Patriotes africains du Sénégal pour le travail, l'éthique et la fraternité): Partiet vant presidentvalget i mars 2023 og fikk 130 seter av 165 i nasjonalforsamlingen i parlamentsvalget i 2024, og har dermed rent flertall. Partiet ledes av statsminister Ousmane Sonko, og president Bassirou Diomaye Faye representerer også partiet. Partiets politikk omtales ofte som venstreorientert populisme og panafrikanisme.
- Takku Wallu Senegal (Stå opp og forsvar Senegal): Den største opposisjonskoalisjonen med 16 seter i parlamentet, bestående av flere sentrumspartier, herunder Alliance pour la république (APR) og Parti démocratique sénégalais (PDS).
- Jàmm ak Njariñ (Fred og velstand): En sentrum-venstre-koalisjon med syv seter i parlamentet. Koalisjonen inkluderer blant annet Parti socialiste (PS), det tidligere dominerende partiet til Senghor og Diouf og Alliance des forces de progrès (AFP).
- Sàmm Sa Kàddu (Forsvar ditt ord): En mindre koalisjon med tre seter i parlamentet, bestående av flere sentrumsliberale partier.

Landinfo (2025): [Politisk situasjon i forbindelse med presidentvalget i 2024](#)

Wikimedia Foundation: [2024 Senegalese parliamentary election](#)

Ytringsfrihet, forsamlingsfrihet og pressefrihet

Pressen i Senegal har historisk vært fri og maktkritisk, og ytringsklimaet har blitt beskrevet som «avslappet». I 2025 lå Senegal på 74. plass av 180 land på Reporters Without Borders' World Press Freedom Index, opp fra 94. plass i 2024. Ifølge organisasjonen sitter ingen journalister fengslet i skrivende stund. I forbindelse med valget i 2024 registrerte organisasjonen rundt 20 angrep på

journalister, men ifølge Reporters Without Borders har forholdene for journalister bedret seg etter valget i mars 2024.

I opptakten til presidentvalget i 2024 var forenings- og forsamlingsfriheten under press. Demonstrasjoner ble møtt med uproporsjonal maktbruk, og det politiske partiet PASTEF ble forbudt og oppløst ved et presidentdekret, med begrunnelse i at partiet hadde oppfordret til opprør. Da Faye ble valgt til president, ble presidentdekretet opphevet. Før Macky Sall gikk av som president i april 2024, vedtok han et amnesti for alle involverte i demonstrasjoner og andre politiske forhold mellom 2021 og 2024.

Sett bort fra den forbigående innsnevringen av forenings- og forsamlingsfriheten som kjennetegnet perioden før og under presidentvalget, er forenings- og forsamlingsfriheten generelt sett respektert i Senegal, og det har tradisjonelt vært rom for et aktivt sivilsamfunn med mange ulike organisasjoner og politiske partier. Likevel finnes det grupper som av politiske årsaker har begrenset forenings- og forsamlingsfrihet, som for eksempel kjønnsminoriteter og seksuelle minoriteter.

Reporters Without Borders: [Senegal \(landside\)](#)

Korrupsjon

Senegal har et moderat nivå av korrupsjon sammenlignet med mange land i Afrika, men korrupsjon er like fullt et problem. I februar 2025 dokumenterte den senegalesiske riksrevisjonens rapport alvorlige tilfeller av dårlig forvaltning, triksing med budsjettall og korrupsjon.

I 2024 fikk Senegal en poengsum på 45 av 100 på Transparency International Corruption Perception Index (der 0 betyr «svært korrupt»), noe som plasserer Senegal på 69. plass av 180 land. Under president Macky Sall ble det igangsatt flere antikorrupsjonskampanjer og rettsforfølgelse av korrupte tjenestemenn, men anklager om selektiv og politisk motivert korrupsjonsbekjempelse har heftet ved myndighetenes innsats. I dagliglivet er småkorrupsjon utbredt, for eksempel for å få ID-dokumenter eller dokumentasjon, tillatelser, lisenser og lignende, fra myndighetene.

Cour des Comptes (Riksrevisjonen): [Revisjon av statsfinanser 2019 – 2024](#)

Transparency International: [Senegal \(landside\)](#)

Religion og livssynsfrihet

I henhold til Senegals grunnlov er landet en sekulær republikk.

97 % av Senegals befolkning identifiserer seg som muslimer. De fleste tilhører maliki-skolen innenfor sunni-islam. Mange senegalesiske muslimer tilhører et sufi-brorskap. De viktigste brorskapene er tijaniyya og qadiriyya, som nyter

betydelig makt og innflytelse i det senegalesiske samfunnet. Brorskapene fungerer ofte som moralske og sosiale veiledere i utfordrende situasjoner.

Brorskapene fremmer en spirituell og fredelig islam, og anses gjerne som en skanse mot religiøs ekstremisme i Senegal. Selv om visse religiøse miljøer kjennetegnes av en konformisme som legger press på enkeltindivider og begrenser deres individuelle handlingsrom og livsvalg, oppfattes Senegal likevel som et land hvor tros- og livssynsfriheten står sterkt, og hvor staten legger til rette for religiøs pluralisme og interreligiøs dialog.

U.S. Department of State (2023): [Senegal Religious Freedom Report](#)

Sikkerhet og terrorbekjempelse

Sikkerhetssituasjonen i Senegal har vært stabil over tid. Etter at konflikten i Casamance offisielt tok slutt med signeringen av våpenhvileavtalen i februar 2025, er det ingen væpnede konflikter i landet. Myndighetene har effektiv kontroll over hele det nasjonale territoriet, men noen områder har en begrenset tilstedeværelse av myndighetspersoner.

Likevel påvirkes Senegal av den forverrede sikkerhetssituasjonen i Sahel-regionen, hvor jihadistgrupper som JNIM (Jama'at nusrat al-islam wal-muslimin) og Islamic State in the Greater Sahara (ISGS) har utvidet sine operasjoner og gjennomfører stadig nye angrep, samtidig som land som Mali, Burkina Faso og Niger har brutt med de fleste regionale og internasjonale samarbeidspartnere. Senegal har derfor styrket sitt fokus på grensekontroll, overvåking og regionalt sikkerhetssamarbeid for å motvirke trusselen, som anses som særlig høy i grenseområdene til Mali. Myndighetene er bekymret for at jihadistgruppene kan utnytte lokal misnøye, svak statlig tilstedeværelse i noen områder og sosioøkonomiske utfordringer til å etablere fotfeste, slik man har sett i andre land i regionen. Senegal kombinerer derfor blant annet militær beredskap og forebygging av radikaliserings for å motvirke at konfliktene i Sahel-regionen får fotfeste i Senegal.

U.S. Department of State (2022): [Country Reports on Terrorism: Senegal](#)

Konflikten i Casamance

Mellom 1982 og 2025 pågikk det en væpnet lavintensitetskonflikt mellom senegalesiske myndigheter og Mouvement des forces démocratiques de Casamance (MFDC), som kjempet for regionens uavhengighet. Konflikten gikk på lavbluss i over tretti år, og var dermed en av Afrikas mest langvarige konflikter. Til tross for utallige meklingsforsøk, og inngåelse av en våpenhvileavtale i 2012, hadde partene inntil nylig ikke klart å finne en varig løsning på konflikten. Området befant seg derfor i lang tid i en tilstand mellom krig og fred. Konflikten har likevel vært blant de minst blodige på kontinentet. Intensiteten i konflikten har vært varierende; fredelige perioder har regelmessig blitt avbrutt av kortere perioder med trefninger og uro. I februar 2025 inngikk

senegalesiske myndigheter en historisk fredsavtale med MFDC. I forkant av avtalen hadde flere hundre MFDC-soldater overgitt seg, etter en klar bevegelse mot forsoning og stabilitet de siste årene. Avtalen gir håp om retur av fordrevne, gjenbosetting og økonomisk utvikling i regionen.

Africanews (2025): [Senegal signs historic peace deal with Casamance separatists](#)

Rettssystem og rettssikkerhet

Som tidligere fransk koloni følger Senegal fransk rettstradisjon.

Rettssystemet i Senegal er kjent for å være mer uavhengig enn i sammenlignbare land i regionen. Domstolene har ved flere anledninger vist at den tar selvstendige beslutninger, uavhengig av myndighetenes forventninger til et gitt utfall, og befolkningen har, ifølge den anerkjente menneskerettighetsorganisasjonen RADDHO i møte med Landinfo tilbake i 2010, tillit til rettsvesenet i Senegal. Imidlertid har det mange oppfatter som politiske fengslinger før og under presidentvalget i 2024 (og ved tidligere valg) svekket befolkningens tro på domstolenes uavhengighet. På den annen side taler forfatningsdomstolens avvisning av valgutsettelsen for domstolens uavhengighet.

I mai 2024 lanserte president Faye en nasjonal høringsprosess for å reformere og modernisere justissektoren. Etter selv å ha blitt arrestert i forbindelse med presidentvalget, har president Faye og statsminister Sonko ved flere anledninger trukket frem at politisk motiverte rettsprosesser må unngås. Deltagerne i høringsprosessen vil blant annet diskutere rettsprosessens lengde, varetektsforhold og integrering av innsatte i samfunnet etter soning.

Parallelt med det formelle rettssystemet, finnes det et uformelt konflikthåndteringssystem, bygget på lokale normer, skikker og tradisjoner, fremfor nasjonale lover og regelverk. Dersom uenighet eller tvister oppstår, inviteres partene til å møtes med en autorisert tredjepart, som et familieoverhode, en religiøs leder, et eldreråd eller lignende, for å finne en løsning på tvisten. Målet er ikke nødvendigvis å dømme eller straffe, men å finne en minnelig løsning gjennom dialog, forhandling og forsoning. De fleste tvister mellom personer og grupper i Senegal løses på denne måten.

Generis Global Legal Services (2024): [Understanding the Judicial System of Senegal: Hierarchy and Roles](#)

Voice of Africa (2024): [Senegal president moves to modernize justice system](#)

Fengselsforhold

Ifølge World Prison Brief, en database som gir informasjon om fengselssystemer over hele verden, er kapasiteten i senegalesiske fengsler omtrent 7300, men antallet innsatte, både i varetekt og domfelte, var mer enn 13 000 i september 2023. Tidligere innsatte og deres pårørende har beskrevet til Human Rights Watch

ekstremt overfylte celler med umenneskelige forhold over hele landet. Ifølge FN har mer enn 42 % av de innsatte ikke fått en dom. Hygiene og tilgang til medisinsk behandling er begrenset. Tidligere innsatte og deres familier er bekymret over akutt mangel på vann, såpe og andre sanitærartikler, samt manglende tilgang på medisiner og helsebehandling i fengslene.

HRW (2024): [Open letter to President Faye of Senegal](#)

World Prison Brief: [Senegal \(landside\)](#)

Fødselsregistrering, nasjonalt ID-kort og pass

Fødselsregistrering er obligatorisk, men ikke alle barn er registrert. Ifølge UNICEF er to tredjedeler (74,6 %) av senegalesiske barn fødselsregistrert innen fylte fem år. Dersom barnet er født på helseinstitusjon (72,8 % av alle barn), fremlegger foreldrene (eventuelt andre familiemedlemmer, lege eller myndighetspersoner) fødselsmelding ved folkeregisteret i det området fødselen har funnet sted, og får fødselsattest. Dersom barnet ikke er født på helseinstitusjon, brukes vitner. På avsidesliggende steder er det vanlig at en lokal myndighetsperson registrerer fødsler fortløpende i en bok, som han med jevne mellomrom tar med til folkeregisteret for registrering. Senegal har innført et system med mobilteknologi for å registrere fødsler. Lokale myndighetspersoner har tilgang til egne mobiltelefoner med en spesiell programvare som kan brukes til å sende fødselsinformasjon til sentrale myndigheter. Dette har medført at flere fødsler blir registrert. Dersom fødselen ikke blir registrert innen ett år, må søkeren anmode domstolen om en tillatelse til å registrere seg i sivilstatusregisteret. Sivilstatusregisteret i Senegal er ufullstendig, og datakvaliteten i registrene er ofte dårlig.

Det viktigste ID-dokumentet i Senegal er nasjonalt ID-kort. Nasjonalt ID-kort er obligatorisk for alle senegalesiske borgere over 15 år, og utstedes fra fem års alder. Nasjonalt ID-kort er det viktigste identifikasjonsdokumentet i dagliglivet i Senegal. Gyldig nasjonalt ID-kort er dessuten nødvendig dokumentasjon for å kunne søke om pass. Senegal innførte biometriske ID-kort i 2016. I Senegal søker man ID-kort hos politiet på hjemstedet. Senegalesiske borgere som oppholder seg i Europa, kan søke om nasjonalt ID-kort ved Senegals utenriksstasjoner i Milano, Madrid og Paris.

Pass søkes hos nærmeste politimyndighet. Ved søknad om pass i Senegal fremlegger søkeren nasjonalt ID-kort. Senegalesiske borgere som oppholder seg i Norge, kan søke om pass ved Senegals utenriksstasjon i Berlin, dersom de har nasjonalt ID-kort (hvis ikke, må de første søke om dette i Milano, Madrid eller Paris).

Landinfo (2023): [Prosedyre for søknad om nasjonalt ID-kort og pass ved Senegals ambassader i Europa](#)

République du Sénégal : [Demander un passeport numérisé](#)

World Bank (2017): [The State of Identification Systems in Africa](#)

Statsborgerskap

Senegals statsborgerlov er fra 1961, og ble revidert i 2013. Senegalesisk statsborgerskap tildeles først og fremst ved fødsel, hvis minst én av foreldrene er senegalesisk statsborger, uavhengig av hvor barnet er født. Dette innebærer med andre ord at et barn født av en senegalesisk mor, har krav på senegalesisk statsborgerskap, også når far har et annet statsborgerskap og/eller barnet er født utenfor Senegal. Utlendinger kan få statsborgerskap ved naturalisering, dersom de har bodd permanent og lovlig i landet i minst fem år, eller ved ekteskap med en senegalesisk borger. Senegal godtar dobbelt statsborgerskap. (En bestemmelse i statsborgerloven forbyr dobbelt statsborgerskap, men ifølge Bronwen Manby, som er spesialist på området, håndheves ikke bestemmelsen og dobbelt statsborgerskap er derfor i praksis tillatt.)

Bronwen Manby (2016): [Citizenship Law in Africa - A Comparative Study](#)

République du Sénégal: [Nationalité – Ministère de la Justice du Sénégal](#)

République du Sénégal (2013): [Statsborgerloven](#)

Forhold for kvinner

Senegal har de siste tiårene vedtatt en rekke lover for å sikre likestilling mellom kjønnene og større politisk representasjon for kvinner. Men til tross for lovmessige fremskritt, er samfunnet fortsatt kjønnsdelt, og tuftet på tradisjonelle kjønnsroller, der kvinner forventes å være omsorgsutøvere og ta seg av familien. Dette begrenser kvinners muligheter til utdanning, yrkesdeltagelse og økonomisk selvstendighet. Kjønnsbasert vold er utbredt, og omtrent 12 % av kvinner i alderen 15–49 år har opplevd fysisk eller seksuell vold siste år.

UN Women - [Country Fact Sheet](#)

Kjønnslemlestelse (FGM)

I henhold til den siste demografi- og helseundersøkelsen fra 2017, er 24 % av kvinner i alderen 15–49 år kjønnslemlestet. Blant jenter i alderen 0–14 år var 14 % kjønnslemlestet, noe som indikerer at omfanget er på vei ned, ettersom 80 % gjennomgår FGM før fylte 5 år.

Dette plasserer Senegal i kategorien av land med «moderat lav» utbredelse av FGM etter UNICEFs klassifisering. Imidlertid varierer utbredelsen betydelig mellom ulike folkegrupper. Den største gruppen, wolof, har ingen tradisjon for FGM. Utbredelsen er høyest i sør og vest i landet, særlig blant de etniske

gruppene mandinka (75 %), soninke (63 %), joola (59 %) og pulaar (49 %) i aldersgruppen 15–49 år.

Kjønnslemlestelse ble forbudt ved lov i Senegal i 1999. I henhold til artikkel 299b i straffeloven straffes kjønnslemlestelse med fengsel fra seks måneder til fem år. Imidlertid har svært få saker blitt ført for retten i forbindelse med kjønnslemlestelse.

FGM/C Research Initiative: [Senegal FGM/C](#)

Landinfo (2021): [Kjønnslemlestelse \(FGM\)](#)

Tvangsekteskap og barneekteskap

Tvangsekteskap forekommer i Senegal, men omfanget er usikkert. De fleste tvangsekteskap synes i realiteten å være barneekteskap. Til tross for at tvangsekteskap og barneekteskap er forbudt ved lov, finnes det tilfeller hvor ekteskap inngås uten fullt og fritt samtykke, særlig blant unge jenter med lav utdanning og begrenset kjennskap til egne rettigheter, oftest innenfor visse folkegrupper som pulaar og soninke. Barneekteskap er et utbredt problem. Ifølge Save the Children gifter 31 % av jentene seg før de fyller 18 år, og 8,5 % før de fyller 15 år. Barneekteskap er mest utbredt i de østlige delene av Senegal. Selv om lovverket er tydelig, er håndhevingen svak, og konflikter løses ofte gjennom megling heller enn i politi- og rettsvesen.

Save the Children: [Child Marriage in Senegal](#)

Tigging og barnearbeid

Det finnes en lang tradisjon i Senegal med å sende unge gutter på koranskole (*daara*) for at de skal få en religiøs utdanning. Imidlertid blir mange gutter, omtalt som *talibé*, tvunget til å tigge av ledere som bruker religiøs utdanning som skalkeskjul for økonomisk utbytting av mindreårige. Dersom guttene ikke klarer å tjene inn gitte summer, blir de straffet, ofte med vold. De blir også utsatt for andre typer omsorgssvikt, som mangelfull ernæring og helsestell. Senegalesiske myndigheter har gjort tiltak for å regulere koranskolene og gi sosial assistanse til elevene, men har så langt ikke fått bukt med situasjonen. Dette har de fått kritikk for av det internasjonale samfunnet, blant annet av menneskerettsorganisasjonen Human Rights Watch, som har fulgt temaet over lengre tid.

Human Rights Watch (2019) - [“These Children Don’t Belong in the Streets”: A Roadmap for Ending Exploitation, Abuse of Talibés in Senegal](#)

Seksuelle minoriteter, LHBT

Seksuelle handlinger mellom to av samme kjønn er forbudt etter senegalesisk straffelov artikkel 319 (3), og kan straffes med fengsel i inntil fem år. Lovbestemmelsen anvendes relativt sjelden, men det er grunn til å tro at et ukjent

antall LHBT-personer blir anholdt av politiet, uten at det fører til rettsforfølgelse. Negative holdninger mot homofile er sterkt utbredt i Senegal. En person som er, eller anses for å være, homofil eller som har seksuelle relasjoner med en av samme kjønn, kan oppleve alvorlige reaksjoner, både fra statlige og private aktører. Det er særlig personer med en kjønnsrolleoverskridende fremtoning eller atferd som utsettes for negative reaksjoner. Skandalejournalistikk og kampanjer fra religiøse grupper skaper et homofobt klima hvor seksuelle minoriteter og kjønnsminoriteter føler seg utrygge.

Landinfo: [Forhold for LHBT-personer](#)

Helsevesen

Til tross for satsning på helsesektoren siste tiår, er helsevesenet dårlig utviklet sett opp mot befolkningens behov, noe som henger sammen med landets begrensede ressurser og en raskt voksende befolkning.

Helsevesenet i Senegal kjennetegnes av de samme utfordringene som i andre utviklingsland, inkludert lav legedekning, mangel på spesialister, gammelt og utilstrekkelig utstyr, mangelfulle laboratoriefasiliteter og begrenset tilgang på legemidler utover de vanligste.

Tilgangen til helsebehandling er skjevdelt, og det meste av helseinfrastrukturen er konsentrert i Dakar og i de større byene. Sykehus og klinikker i rurale områder mangler ofte spesialister og moderne utstyr, og har ikke tilstrekkelige ressurser til å håndtere alvorlige helseproblemer i befolkningen. Pasienter i rurale strøk må derfor reise til større byer for helsebehandling, noe som innebærer økte kostnader for pasienten.

Senegal har en relativt stor privat helsesektor, også den konsentrert i urbane områder. Private sykehus og klinikker har ofte bedre infrastruktur og utstyr, men de er dyrere enn offentlig helsebehandling og dermed utilgjengelige for lavinntektsgrupper. Det er ikke uvanlig at ressurssterke innbyggere drar utenlands for medisinsk behandling.

Oppsummert vil ressursmangel, skjevfordeling av tilgjengelige ressurser og liten betalingsevne for helsetjenester i befolkningen innebære at mange, særlig i den fattigste delen av befolkningen og i rurale strøk, ikke har tilgang til adekvat helsebehandling, særlig ved mer kompliserte helseutfordringer.

Verdens helseorganisasjon (WHO): [Senegal landside og statistikk](#)

Behandling for hiv/aids

Senegal holdes ofte frem som et eksempel på et land med vellykket hiv-/aidsforebyggende politikk. Forebyggings- og behandlingsprogrammet regnes som et av de mest avanserte i Afrika. Landet har en av de laveste hivforekomstene i Afrika, kun 0,4 % av befolkningen er hivsmittet. Utbredelsen er imidlertid høy

for menn som har sex med menn, 27 %. Grunnen til dette er blant annet at sosialt stigma og mulig straffeforfølgelse hindrer denne gruppen fra å teste seg. All behandling av hivinfeksjon har vært gratis siden 2003, men effektene av at USA har redusert overføringene til USAID og annen bistand, er foreløpig uklare.

BBC (2021): [The HIV success story that's failing gay men](#)

Skole og utdanning

Utdanningssystemet i Senegal følger strukturen i det franske utdanningssystemet. Systemet består av seks år barneskole, fire år ungdomsskole og tre år videregående opplæring. Skolestart er ved sju års alder. Fransk er det offisielle undervisningsspråket i alle trinn, men det finnes enkelte forsøksprosjekter med innføring av senegalesiske språk.

Kvaliteten på undervisningen er varierende. Senegal sliter med de samme utfordringene som de fleste utviklingsland, med store klasser, manglende undervisningsmateriale og underbetalte lærere. Det er vanlig at elever dumper, eller slutter på skolen midt i skoleløpet.

Til tross for at lese- og skriveferdighetene har økt de siste tiårene, kan bare halvparten av befolkningen i Senegal lese og skrive. Grunnskolen er obligatorisk på papiret, men det får ingen konsekvenser for foreldrene dersom de ikke skriver barnet sitt inn på skolen. I stedet forventes det i mange familier at barn hjelper til hjemme med husarbeid og jordbruk. Sikkerheten til jenter som må gå på skole langt fra hjemmet, gjør at noen foreldre velger å holde jentene hjemme. Rundt halvparten av elevene faller av skolegangen i løpet av grunnskolen. Mange barn følger undervisning på koranskole ved siden av ordinær skolegang.

Store norske leksikon: [Skole og utdanning i Senegal](#)

Human Rights Watch (2023): [World Report 2024: Senegal](#)

Økonomi og arbeidsmarked

Til tross for at Senegal regnes som et forholdsvis utviklet land i Vest-Afrika, lever 37 % av befolkningen under fattigdomsgrensa. I rurale områder er antallet 50 %.

Senegal som helhet er klassifisert som et land med lav menneskelig utvikling på FNs utviklingsindeks, på 168. plass av 193 land (2022). Tre regioner i Senegal, hovedstaden Dakar, Ziguinchor og Thiès, befinner seg imidlertid over grensen for kategorien medium menneskelig utvikling.

Samtidig har Senegal en av de sterkeste vekstratene i Vest-Afrika, selv om det hersker tvil om den reelle økonomiske situasjonen etter at den forrige administrasjonen «pyntet» på regnskapstallene, og gjelden og underskuddet er langt høyere enn tidligere antatt.

De viktigste inntektskildene er fiske og salg av fiskelisenser, landbruk, gruvedrift og mineraler, turisme samt utenlandsk bistand. Ifølge Det internasjonale pengefondet (IMF) vil veksten i kommende år drives av investeringer i infrastruktur og utvinning av olje og gass.

Landets økonomiske ressurser er ujevnt fordelt. Mens det finnes en urban elite med et vestlig forbruksmønster, arbeider de aller fleste senegalesere i den uformelle og uregulerte delen av økonomien, innenfor arbeidsintensivt jordbruk, fiske eller detaljhandel. Ifølge Den internasjonale arbeidsorganisasjonen (ILO) utgjør den uformelle sektoren rundt 90 % av alle arbeidsplasser. Kun et lite mindretall har regulært, kontraktfestet arbeid med tilhørende sosiale rettigheter, og de fleste er avhengig av storfamilien for økonomisk overlevelse. Gruvedrift (gull, zirkon, fosfat) gir inntekter til staten, men forårsaker samtidig miljøutfordringer og sosial uro.

I 2024 lå den offisielle arbeidsledigheten på 20 %, men er trolig i realiteten mye høyere. En god del har noe arbeid i deler av året, men er undersysselsatt, og tjener ikke nok til å forsørge seg selv og familien. Senegal har en ung befolkning, og 60 % av befolkningen er under 25 år. Mange unge – også de med høyere utdanning – sliter med å finne arbeid, og migrasjon er derfor et ønske for mange.

FNs komité for utviklingspolitikk (2025): [2025 Monitoring Report Senegal](#)

Daba Finance (2025): [Senegal Will Be Sub-Saharan Africa's Fastest-Growing Economy in 2025](#)

Wikipedia: [List of Senegalese regions by Human Development Index](#)

Migrasjon

Senegal er både et opprinnelsesland, transittland og destinasjonsland for migranter i Vest-Afrika. I 2020 utgjorde migrantbefolkningen i Senegal rundt 275 000 personer, rundt 1,7 % av befolkningen. Dette utgjøres hovedsakelig av migranter fra Mali, Mauritania og Guinea. Senegal er også et viktig knutepunkt for migranter fra andre deler av Vest-Afrika på vei videre til Europa. Spania via Kanariøyene er et viktig inngangspunkt for senegalesiske og andre vestafrikanske migranter.

Utvandring fra Senegal er hovedsakelig drevet av økonomisk usikkerhet, høy arbeidsledighet og lav inntekt. Omkring 4–5 % av den senegalesiske befolkningen bor i utlandet, hovedsakelig i Europa, særlig i Frankrike, Italia og Spania. Migrasjonsønsket blant senegalesere er stort, og undersøkelser viser at tre av fire senegalesere ønsker å migrere.

Det er stor mobilitet også innad i Senegal. De fleste flytter til urbane områder, særlig til hovedstadsområdet rundt Dakar. Kortvarig migrasjon er svært vanlig, ofte knyttet til sesongarbeid i landbruket eller andre næringer. Migrasjon for

kvinner er oftest knyttet til ekteskap, mens for menn er det vanligvis knyttet til arbeid.

Ifølge FN var det 8400 internt fordrevne i 2021. Dette var hovedsakelig knyttet til konflikten i Casamance, så antallet kan gå ned etter at partene har inngått en fredsavtale.

I 2021 var det anslått at det befant seg 14 512 flyktninger og 2052 asylsøkere i Senegal, de fleste av dem fra Mauritania. Senegal har underskrevet FNs flyktningkonvensjon fra 1951 og den afrikanske flyktningkonvensjonen (OAU-konvensjonen) fra 1969. Landet har etablert nasjonale strukturer for å håndtere asylsøkere og flyktninger. Flyktningstatus vurderes av en nasjonal komité for flytninger (Commission nationale d'éligibilité, CNE). I første kvartal av 2025 behandlet CNE 174 asylsaker, hvorav 75 ble avslått. Senegal har ingen bosettingsordning for flyktninger, som integreres i senegalesiske lokalsamfunn, med mulighet for å søke om statsborgerskap gjennom naturalisering.

Integral Human Development: [Senegal Country Profile](#)

UNHCR (2025): [Senegal Operational Update](#)